

Jan BECAUS

Vanaf volgende week leest u zijn columns bij ons

Als nieuwsanker was hij de voorbije dertig jaar een van de bekendste gezichten van de openbare omroep. Toen hij op 31 juli zijn laatste journaal presenteerde, werd hij overal met lof overloden. Jan BECAUS stond immers voor degelijkheid en betrouwbaarheid. Vanaf volgende week schrijft hij tweewekelijks een column in *KERK & leven*.

‘Ik heb *KERK & leven* altijd een ambitieus blad gevonden’

Bert CLAERHOUT

Jan BECAUS is in 1948 in Gent geboren en woonde 23 jaar op de Muide, een volksbuurt aan de haven, waar zijn ouders een slagerij hadden. Nu woont hij in Heusden, een deelgemeente van Destelbergen. Na de lagere normaalschool studeerde hij voor regent Nederlands-Engels. Hij was 36 toen hij bij de toenmalige BRT in dienst trad. Naast de presentatie van het journaal specialiseerde hij zich in de berichtgeving over de Kerk en het koningshuis.

– U gaf een tijdlang les aan het atheneum in Eeklo. Waarom koos u daarna voor de journalistiek?

Ik gaf graag les, maar de situatie op school verslechterde en het zag er naar uit dat ik in twee scholen zou moeten lesgeven. Daar zag ik tegenop en dus waagde ik mijn kans bij het examen van journalist bij de openbare omroep. Het inschrijvingsgeld bedroeg 400 frank. Ik herinner mij dat mijn vrouw zei: „Lap, 400 frank in 't water.” De examens waren over twee jaar gespreid en er waren 1.200 kandidaten. Maar ik werd geselecteerd en begin 1985 maakte ik mijn debuut op het scherm. Daarvoor had ik eigenlijk nooit de ambitie gehad journalist te worden.

– 1985 was het jaar waarin Joannes-Paulus II naar ons land kwam.

Ja, maar daar werden wij, nieuwelingen, van afgehouden. Kort daarna vroeg Lucien Boussé, de toenmalige hoofdredacteur, mij om het nieuws over de Kerk en het koningshuis te volgen. Ik was daar blij om. Kerk en religie vond ik altijd een bijzonder interessant item. Bovendien beschikte de openbare omroep toen nog over meer middelen. Ik woonde in Rome bisschoppensynodes bij, maakte in Hongarije en IJsland reportages over de lokale Kerken, kortom, ik mocht mijn ding doen.

– Had u die belangstelling voor Kerk en geloof van thuis uit?

Grotendeels wel. Ik ben gelovig opgevoed, mijn moeder was op de parochie actief en er kwamen veel religieuzen bij ons over de vloer. Los daarvan hield het geloof me ook later intens bezig. Voor mij blijft het maatschappelijk relevant ondanks de secularisatiegolf die Vlaanderen overspoelde. De achteruitgang van het kerkbezoek,

Jan Beclus: „Met paus Franciscus verwacht ik toch aardig wat vernieuwingen.” © Kristof Ghyselinck

de ontvolking van de seminaries... Ik zoek nog steeds naar een verklaring waarom het allemaal zo snel ging. Nu zie ik rondom mij oudere priesters die overvraagd worden, beleidsplannen die rijkelijk laat werden uitgewerkt en tekenen die erop wijzen dat de Kerk zich binnen haar eigen muren terugtrekt. Die snelle ommekeer blijft een van de twee grote thema's uit onze recente geschiedenis die mij het sterkst hebben geraakt. Het andere is de val van de Muur van Berlijn en de implosie van het communisme.

– Vanaf volgende week schrijft u columns voor Kerk & leven. Een uitdaging?

Heel zeker. Een VRT-journalist kan moeilijk aan het maatschappelijk debat deelnemen. De deontologie laat dat niet toe en als nieuwsanker is dat al helemaal uitgesloten. Aanvankelijk had ik het daar niet moeilijk mee, maar op het einde begon dat wat te wringen. Nu ben ik vrij mijn mening te geven: over het leven en de Kerk, over hoe de Kerk haar boodschap in de samenleving plausibel maakt, over wat er in Rome gebeurt. Met paus Franciscus

aan het roer, mogen we aardig wat vernieuwingen verwachten en wat in Rome wordt beslist, zal ook bij ons voelbaar zijn.

– Waarom koos u precies voor Kerk & leven?

Als je dan toch je pen scherpt, doe je dat beter voor een groot lezerspubliek. *KERK & leven* heeft zo'n breed bereik. Maar er is meer. Ik blijf *KERK & leven* een ambitieuze titel vinden. De ampersand (&) verwijst immers nadrukkelijk naar

„Ik sta nog steeds versteld van de snelheid waarmee de secularisatie hier doorzette”

de onlosmakelijke verbondenheid van de Kerk met het leven. Het op een na grootste weekblad van Vlaanderen wil het dus over de Kerk en het leven daarbuiten hebben. Kwatongen zullen zeggen dat er binnen afzienbare tijd nog maar weinig leven zal

zijn in de Kerk, maar des te meer erbuiten. Ik betwijfel dat. De Kerk die wij hebben gekend, is aan het vervellen tot een andere vorm van gemeenschap.

Sommigen maken zich ongerust, omdat het nog niet duidelijk is hoe die nieuwe Kerk er zal uitzien. Ze zien alleen hun parochiegemeenschap wegwijnen, hun pastoor verdwijnen, hun zekerheden verschrompelen. Daarnaast zien ze nieuwe gebedshuizen verschijnen, waarin vreemde religies worden beleden. De vrees te worden bijgezet in het religieuze rariteitenkabinet is bij veel Vlaamse katholieken aanwezig. Dat is begrijpelijk, want het vraagt behoorlijk wat geestelijke veerkracht om die ingrijpende veranderingen te verwerken, zonder moedeloos of opstandig te worden.

Gelukkig is er *KERK & leven*, de betrouwbare gids die tot taak heeft dat veranderingsproces te duiden en te begeleiden. Een uniek weekblad, dat tegelijk de spreekbuis wil zijn van de lokale gemeenschap en breed wil informeren over het reilen en zeilen in de wereld. Ik ben dankbaar dat ik daar mag aan meewerken.